

SUNDAY BEFORE CHRISTMAS

Icon of the Nativity of Our Lord

December 24, 2017

**SUNDAY BEFORE NATIVITY - OF THE HOLY ANCESTORS
THE HOLY VENERABLE MARTYR EUGENIA**

TONE 4

SCHEDULE OF SERVICES FOR DECEMBER 25 – DECEMBER 31

**MONDAY, DECEMBER 25 – THE NATIVITY IN THE FLESH OF OUR LORD AND GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST
(OBLIGATORY FEAST)**

9:30 AM – Divine Liturgy of St. Basil the Great

**TUESDAY, DECEMBER 26 – SYNAXIS OF THE MOST HOLY THEOTOKOS; THE HOLY HIEROMARTYR EUTHYMIUS,
BISHOP OF SARDIS**

9:30 AM – Divine Liturgy

**FRIDAY, DECEMBER 29 – THE HOLY FOURTEEN THOUSAND INFANTS SLAIN FOR CHRIST'S SAKE IN BETHLEHEM
OF JUDEA BY HEROD; OUR VENERABLE FATHER MARCELLUS, HEGUMEN OF THE
MONASTERY OF THE SLEEPLESS ONES**

10:30 AM – Divine Liturgy at St. Paul Manor, 328 Maple Street, San Diego, CA 92103

SATURDAY, DECEMBER 30

6:30 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation)

SUNDAY, DECEMBER 31 – SUNDAY AFTER NATIVITY: DAVID, JOSEPH, AND JAMES.

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

Thank You! Дуже Дякую!

A special "Thank You" to all those who helped to clean and decorate the church for the feast of the Nativity.

May God bless your generosity!

LET'S GO CAROLING!

BETWEEN DECEMBER 25 AND FEBRUARY 2 LET'S VISIT PARISHIONERS, SHUT-INS, AND NURSING HOMES TO BRING CHRISTMAS CHEER. PLEASE CONTACT FR. JAMES IF YOU ARE INTERESTED IN PARTICIPATING, WOULD LIKE TO BE VISITED OR KNOW OF SOMEONE WHO WOULD LIKE TO BE VISITED.

CATECHISM FOR YOUTH AND YOUNG ADULTS

Catechism classes for the youth and young adults (5-18) will begin in January. Registration forms are available in the church hall. Please return them to Fr. James by December 31st so that the appropriate number of needed texts can be ordered. The schedule and cost for the classes will be determined once the number of students has been finalized.

"One night there went out over the stillness of an evening breeze, out over the white chalk hills of Bethlehem, a cry, a gentle cry. The sea did not hear the cry, for the sea was filled with its own voice. The earth did not hear the cry, for the earth slept. The great men of the earth did not hear the cry, for they could not understand how a Child could be greater than a man. "There were only two classes of men who heard the cry that night: Shepherds and Wise Men. Shepherds: Those who know they know nothing. Wise Men: Those who know they do not know everything. The Shepherds found their Shepherd, and the Wise Men discovered Wisdom. And the Shepherd and the Wisdom was a Babe in a crib."

2018 Liturgical Calendars are available in the parish hall. A special "Thank You" to *Goodbody Mortuary* for once again sponsoring our calendars. The calendar gives the appointed scriptures readings for each day of the year.

Read the scripture daily!

– Venerable Fulton Sheen

Родовід Ісуса Христа

Матей 1, 1 – 25

Який прекрасний і який незглибимий цей родовід – родовід Ісуса Христа, сина Давида, сина Авраама, адже плодом цього родоvodu, зрештою, став Еммануїл, що значить: «З нами Бог» (Мт. 1, 23). Цей родовід описує євангелист Матей. Він прекрасний і незглибимий, бо на самому початку Євангелія відкриває нам, як Бог народжується в людині і як людина народжується в Бозі. Він містить у собі таємницю народження Ісуса і таємницю пізнання Ісуса – Бога, що замешкав серед нас і став насіниною правдивого Древа життя, що цілковито принесло свій плід на животворному хресті.

Так, у цій генеалогії справді йдеться про дерево. Воно напrawdę вкорінене в землі людства, в його історії. Родовід Ісуса невіддільний від нашого родоvodu, адже в ньому Бог себе виявляє, а виявляючи себе, Він виявляє нас нам самим. Історія його життя, ця довга історія, відкриває нам сенс нашого життя, адже Він бере його на себе і спасає його, тому його ім'я – Еммануїл, тобто «з нами Бог» (Мт. 1, 23). То як же Ісус Христос народжується в нас? Як у Ньому ми можемо так само народитися від Отця?

Ісус є водночас плодом обітниці, яку отримав Авраам, і плодом помазання, яким помазано Давида. Він напrawdę син Авраама і син Давида, але серед Його предків, як і серед наших предків, яким ми завдячуємо свою сутність, були різні люди: віруючі і грішники, і, може, такі, котрі були і віруючими, і грішниками водночас. Були праведні, а були й убивці. Були бідні, особливо після повернення з вигнання, а були й пани. Людська природа Ісуса сформована з життя цих людей, так само, як і наша людська природа

поєднує минуле наших предків та історію нашого власного життя.

Надзвичайним у цій генеалогії Господа є те, що плід у ній завжди народжується з єднання, з союзу. З одного боку, є вірність Отця, Його обітниця, в якій Він дає нам своє Слово, та неоціненний дар Святого Духа – помазання – що має освятити і нас. Цей дар був захований уже в Давиді і розквітнув у Діві Марії. З іншого боку, є наша відповідь, відповідь, в якій часто змішуються порив віри, нестійка надія, непостійна любов, а також наш гріх, невірність. Ми – немов засохлі паростки, але завдяки тому, що ми нащеплені до Христа і зрошені соками Святого Духа, то принесемо плід, якого Отець чекає від нас на свою славу і радість на життя наших братів. Знаймо, що ми стаємо напrawdę людьми лише тоді, коли, відроджуючись, наповнюємося Божою і людською сутністю, адже Бог з нами, а ми – з Ним.

Життя предків Господа було очікуванням і жертвою. Саме так прожила своє життя Діва Марія. І нам також разом з нею треба очікувати і жертвувати себе. Тоді принесемо правдивий плід – Христа, будемо з Ним одно, одно з Ісусом. Це Він – наша надія, яка освітила ніч у Вифлеємі.

У ці дні, які відділяють нас від великого празника Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, перебуваймо в Ньому, сповнені Його Святим Духом та вірою, як у Марії та Йосифа. Тоді будемо на славу Бога і на життя всіх, що оточують нас, тим справжнім плодом Бога, Який є з нами і з Яким є ми.

Жан Корбон, *Це називається світанком*, Львів, Свічадо 2007

PUT THE DICKENS BACK IN CHRISTMAS

December 20, 2017 · Fr. Stephen Freeman

In the late 1600's in colonial Boston, the celebration of Christmas was against the law. Indeed, anyone evidencing the "spirit of Christmas" could be fined five shillings. In the early 1800's, Christmas was better known as a season for rioting in the streets and civil unrest. However, in the mid-1800's some interesting things changed the cultural response to the feast and, in 1870, Christmas was declared a federal holiday (which is to say that prior to 1870, Christmas was not a day-off in America). What happened?

American Christmas demonstrates the amazing influence of literature on a culture. The first important book was by the author, Washington Irving (of *Sleepy Hollow* and *Rip Van Winckel* fame):

In 1819, best-selling author Washington Irving wrote *The Sketchbook of Geoffrey Crayon, gent.*, a series of stories about the celebration of Christmas in an English manor house. The sketches feature a squire who invited the peasants into his home for the holiday. In contrast to the problems faced in American society, the two groups mingled effortlessly. In Irving's mind, Christmas should be a peaceful, warm-hearted holiday bringing groups together across lines of wealth or social status. Irving's fictitious celebrants enjoyed "ancient customs," including the crowning of a Lord of Misrule. Irving's book, however, was not based on any holiday celebration he had attended – in fact, many historians say that Irving's account actually "invented" tradition by implying that it described the true customs of the season.

The second book, however, was, by far, the more influential: Charles Dickens' *A Christmas Carol*. When Dickens is dubbed, "the man who invented Christmas," it is not far from the truth. For the American cultural celebration of Christmas largely began through the popularity of Dickens' classic story. That same fact, though, accounts for much of the non-religious aspects of America's celebration.

Dickens' *A Christmas Carol* does not overlook

the birth of Christ. It presumes the religious aspects of the day and its presence is woven throughout every part of the story-line. There is a brief mention of Bob Cratchett and his son, Tiny Tim, attending Church on the day. But it was not this part of the story that caught the popular imagination. All told, it was the "spirit" of Christmas that sold America on the importance of the day.

Dickens wrote in the depths of the Victorian era. That period was marked, both in England and America, by a rise of romanticism, a popular sentimentality for "old things," "traditions," and "customs." The century before had been dominated by the Enlightenment, when all things rational ruled the day. Indeed, it is not incorrect to see the sentimentality of the Victorian period as a reaction to the coldness of reason. It was a swinging of the cultural pendulum.

America's religious history has been a conflicted mix since the very beginning. The New England colonies (among the earliest) were settled largely by Puritans, dissenters from the Church of England, who wanted a radical reform of English Christianity. Unable to achieve their desires in England, they came to America and established their Churches here. They opposed Church festivals and frivolities of almost every sort. Their strict and dour form of Christianity waned and morphed over the decades, becoming a fairly moderate version of generalized Protestantism. The lower colonies (Virginia and to the South) were settled (officially) by Anglicans. However, migrations quickly populated those areas with dissenters, particularly the Scots-Irish who were largely Presbyterian with Baptists as well. Catholics were a tiny minority, restricted, for the most part, to Maryland.

English Churches outside of the Catholic and Anglican were non-liturgical. The "feast" of Christmas was as absent as the "feast" of anything else. It was not part of their consciousness. Thus, the growth of a popular Christmas in the mid to

late 19th century took place outside the walls of the Church. It became a *cultural* holiday, with an emphasis on family and the home.

Surprisingly, Christmas is probably far more a part of Protestant Church life in America today than at any time in our history. But the echoes of cultural Christmas remain strong. When Christmas Day falls on a Sunday, Christianity in America revisits its conflicted past. It is not unusual to see Churches of a more Evangelical background cancelling Sunday services, deferring to Christmas as a “family” celebration. For liturgical Churches (Catholic, Orthodox, Anglican, Lutheran, etc.) such a practice seems scandalous in the extreme.

I might note, however, that the “power” of Christmas as an event in our culture, is rooted in the culture rather than the Church. In the Orthodox Church, Christmas is but one of twelve major feast days. If those feast days fall anytime other than a Sunday, attendance at Church will be thin indeed. And though Christmas is one of the three greatest of the twelve (Pascha, Christmas, Theophany), only Christmas and Pascha (always on a Sunday) receive great attention in America. Those of us who feel a certain superiority in our Church’s celebration of the Christmas feast, would do well to reflect on our own neglect of the other feasts.

This is not an article about what “should” be. Cultures are what they are and got that way by their peculiar history. If America were an Orthodox or Catholic country in its beginning, many of the other major feasts would likely be national holidays and their customs would be widespread. Such is the case elsewhere in the world.

There are protests against the secular Christmas that say, “Put the Christ back in Christmas!” From a liturgical point of view I’ve wanted to add, “And put the Mass back in Christmas!” It is, after all, a feast of the Christian Church. Neither of these, however, will likely be dominant in a culture that once had little Christmas at all.

Another suggestion I might make is to “put the Dickens back in Christmas.” I can think of no

better homage to the man who “created” the modern celebration of the holiday than to read his delightful *A Christmas Carol*. If you do not want to read, the single most faithful movie presentation of the book is (to my mind) the version with Jim Carrey .

But, more than this, would be the moral of Dickens’ story: Christmas is well-kept by a life of generosity and kindness. That dear story is one of profound repentance, the healing of relationships and the righting of wrongs. Dickens’ Christmas was synonymous with a life lived in accordance with the gospel. He said it well at the end of his story:

Bob Cratchit was very surprised, and so were many people who found Scrooge so changed. Scrooge became a better person. To Tiny Tim, who did not die, he was a second father. Scrooge became as good a friend, as good a master, and as good a man, as the good old city knew, or any other good old city or town in the world could know. It was always said of Scrooge, that he knew how to keep Christmas well. May that be truly said of us, and all of us!

I absolutely think that Christmas should be a time for Christians to gather in Church to give thanks for the birth of Christ. But outside its doors, no one of us could do better than Scrooge. The busy-ness of Christmas, as well as the business of Christmas, could do well to listen to the words of Scrooge’s partner, Jacob Marley, the tortured soul doomed to wander the world in chains. Scrooge observed to him that he was always a good man of business. Marley replied:

“Business!” cried the Ghost, wringing its hands again. “Mankind was my business. The common welfare was my business; charity, mercy, forbearance, and benevolence, were, all, my business. The dealings of my trade were but a drop of water in the comprehensive ocean of my business!”

Would that such business were as popular as the tinsel and trees. Thank you Charles Dickens, for having said it so well.

FROM THE CATHECHISM “CHRIST OUR PASCHA”

“God Became Human that Humans Might Become God”¹

*For us men and for our salvation
he came down from heaven: by the power of the Holy
Spirit he was born of the Virgin Mary, and became man.
(Symbol of Faith)*

*And when the fullness of time had come, you spoke to
us through your Son ... He appeared on earth and lived
among mortals. Taking flesh of a holy Virgin, he emptied
himself, taking the form of a servant, being made in the
likeness of our lowly body, so that he might make us in the
likeness of the image of his glory ... so that all who had
died in Adam might be given life in your Christ himself.*

(Anaphora of the Liturgy of Saint Basil the Great)

178 From the creation of the world, God has been present within creation by his grace. “In him we live and move and have our being” (*Acts* 17:28). God revealed himself to the human race progressively until the fullness of time: “When the fullness of time had come, God sent his Son” (*Gal* 4:4). The Son of God—“the Word of the Father”—reveals the Father to the world: “Whoever has seen me has seen the Father” (*Jn* 14:9); “I am in the Father and the Father in me” (*Jn* 14:11). He is God: “In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God” (*Jn* 1:1).

179 The Incarnation of the Son of God took place in accordance with God’s plan “in the fullness of time” (see *Gal* 4:4). The nativity of the Son of God became the focal point of human history, revealing how much God loved the world (see *Jn* 3:16). In the Incarnation, the union of God with his creation is truly a *self-emptying* of God (in Greek, *kenosis*): “Though [Christ] was in the form of God ... [he] emptied himself, taking the form of a slave, being born in human likeness” (*Phil* 2:6-7). Christ took on the “form of a servant,” without the stain of sin, “increasing the human and not diminishing the divine.”² In the union of the divine and the human, “the incorporeal one takes on flesh, the Word becomes approachable, the invisible one is seen, the impalpable one is touched, the one beyond time enters into time, the Son of God becomes the Son of Man.”³

1 See ATHANASIUS THE GREAT, *On the Incarnation of the Word*, 54: PG 25, 192. [This famous and very recognizable phrase by Athanasius expresses the conviction that God assumed humanity that we might become by grace what God is by nature.]

2 See LEO THE GREAT, *Letter* 28: *To Flavian, Bishop of Constantinople*, 3: PL 54, 764-766.

3 GREGORY THE THEOLOGIAN, *Oration* 38: *On the Theophany or Nativity of Christ*, 2 and 13: PG 36, 313 and 325.

ВІД КАТЕХИЗМУ “ХРИСТОС НАША ПАСХА”

«Бог ста в Людиною, щоб людина ста ла богом»¹

*«Він задля нас, людей, і нашого ради спасіння
зійшов із небес і вочлотився з Духа Святого і Марії
Діви і стався чоловіком»
(Символ віри)*

*«А коли прийшла повнота часу, ти говорив до нас
через самого Сина Твого [...] Він [...] на землі
появився і з людьми співжив; і, народившись з Діви
святої, сам умалив себе, вид слуги прийняв і став
подібним до тіла смирення нашого, щоб нас подібними
вчинити до образу слави своєї [...] щоб, умираючи в
Адамі, оживотворилися ми в самому Христі».*

(Анафора Літургії святого Василя Великого)

178 Від сотворення світу Бог присутній у творінні Своєю благодаттю. «У Ньому бо живемо, рухаємося й існуємо» (Ді. 17, 28). Бог об’являв Себе людям поступово аж до «повноти» часів: «Якже сповнився час, Бог послав Свого Сина» (Гл. 4, 4). Син Божий – «Слово Отця» – об’являє світові Отця: «Хто Мене бачив, той бачив Отця» (Йо. 14, 9); «Я в Отці, й Отець у Мені» (Йо. 14, 11). Він є Бог: «Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог» (Йо. 1, 1).

179 Вочлчення Сина Божого відбулося, згідно з Божим задумом – у «повноті часу» (див. Гл. 4, 4). Народження Сина Божого стало осердям історії людства, об’явивши, як «Бог полюбив світ» (пор. Йо. 3, 16). Єднання Бога з творінням у вочлченні є справжнім «умаленням» Бога (грецькою – *кенозис*): «Він [Христос], існуючи в Божій природі, [...] применшив Себе Самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини» (Флп. 2, 6-7). Христос прийняв «вигляд слуги» безсквернигріха, «звеличуючи людське і не применшуючи божественного»². У єднанні божественного і людського «Слово стало досяжним, Невидимий – видимим, до Недоторканного можна доторкнутися, Позачасовий увійшов у час, Син Божий став сином людським!»³.

1 Пор. Атанасій Великий, *Бесіда про вочлчення Слова*, 54.

2 Пор. Лев Великий, *Лист* 28. До Флавіана, єпископа Константинопільського, 3.

3 Григорій Богослов, *Слово* 38 на Богоявлення чи на Різдво Спасителя, 2; 13.

**CHRISTMAS PASTORAL LETTER
OF HIS BEATITUDE SVIATOSLAV**

**Most Reverend Archbishops and Metropolitans, God-loving Bishops,
Very Reverend Clergy, Venerable Monastics, Dearly Beloved Brothers and Sisters, in Ukraine and
throughout the world**

*For you know the grace of our Lord Jesus Christ, that though he was rich,
yet for your sake he became poor, so that you by his poverty might become rich.*

2 Cor. 8:9

Christ is born! Glorify Him!

Beloved in Christ!

Today once again we share the unspeakable joy of the Holy Nativity, which fills the heart of each believer. The Son of God became one of us, having taken as His mother a Virgin from Nazareth. The Son of the Pre-eternal and Almighty God, the Creator of all that is visible and invisible, was born in a poor stable cave and personally experienced all human misery. This is not merely some historical event from long ago, this is our reality as well. In this event that took place in Bethlehem more than two thousand years ago we recognize God's infinite love for the human race, for all time: "For God so loved the world, that he gave His only Son, that whoever believes in Him should not perish but have eternal life" (Jn 3:16).

Gazing upon the newborn Saviour, lying in a simple stable cave, on hay in a manger, we sense how Divine wisdom exceeds human wisdom. In the light of the Christmas star, human power, glory, and wealth seem empty, fleeting, and insignificant. Christ, the Son of God, became poor and helpless for us. He abandoned heavenly glory in order to be born among humans—deprived, having no place to lay His head, as we sing in our traditional carol: "not in a royal palace, but among cattle...." For us He becomes poor, having been rich, so that we might become rich in his poverty (see 2 Cor 8:9). Taking human misery and frailty upon Himself, the Son of God raises us poor humans to our Lord's grandeur. Indeed, the poor shepherds of the Bethlehem and its surroundings are the first to receive this good news of salvation, proclaimed to us today by the Angel of the Lord: "And this will be a sign for you: you will find a baby wrapped in swaddling cloths and lying in a manger." And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God and saying, 'Glory to God in the highest, and on earth peace among those with whom He is pleased!'" (Lk 2:12-14). Christmas, it would seem, brings about an exchange of gifts: God descends from heaven to earth, so that mankind might ascend into heaven; the Son of God becomes poor, so that we might all be enriched.

Today we live in a world where, in the words of the Holy Father, Pope Francis, the pursuit of material enrichment frequently grows into a "new idolatry of money," and "the economy lays bare... a lack of real concern for human beings; man being reduced to one of his needs alone: consumption" (*Evangelii gaudium*, 55). And yet, the angel of the Nativity directs his message to the poor and calls upon them, and us as well, to praise God, in Whom we find hidden the true and eternal wealth of humankind. In being united with Christ, "in whom are hidden all the treasures of wisdom and knowledge" (Col 2:3). Christians appear before the world "as poor, yet making many rich, as having nothing, yet possessing everything" (2 Cor 6:10)! And thus, in the Nativity, this wealth—a life with God and in God—comes to us and becomes a source of our joy and hope, which we exchange with one another..

In the midst of the misery and challenges of the present day, we should recognize that there are many forms of poverty—spiritual, cultural, educational, civilizational, and only then—material. The poverty of the present world is frequently not material, but spiritual. Thus, in a certain sense, today's "new rich" in Ukraine may, in fact, be spiritually and culturally poorer than beggars. On the other hand, this spiritual poverty, that is, this distance of the powerful of this world from God, frequently creates social injustice, disastrous abuse of authority, corruption and misuse of resources, given for the common good.

In this situation it is not enough for the rich to share a portion of the crumbs from their table as a form of help for the poor. What is needed is a change of the human heart, an opening which will allow Divine light and grace to enter. For the one who claims to be a saviour of the poor, but does not have God in his or her heart—such a person carries empty ideologies which only exploit human suffering for political gain, but in reality, are unable to end it. In such circumstances the poor become poorer while the rich continue to prosper. Only those who have become rich in God can transform their own lives and contribute to the creation of a just society, having the human being at its centre rather than profit, the common good rather than egotistical interests of particular groups or clans.

In His Nativity Christ makes us all rich, fills us and raises us out of all forms of poverty, for Christ is born in Bethlehem in order to make every person His brother, His sister—a child of God and sharer of eternal divine blessings. That is why Christmas is the feast of solidarity for all humankind, even for those who cannot bear the gifts of gold of this world, for it enriches all with “a gift more precious than myrrh: the faith of the heart and sincere love,” as we sing in our Ukrainian carol.

Beloved in Christ! In order that we may worthily celebrate Christmas, with those who suffer from all forms of poverty let us share of the riches that are ours—our spiritual gifts above all, and then material gifts. May our ancient carol-koliada, which greets the king in a poor stable cave, be a Divine covenant for us, to approach the poor and share with them the riches of our holy faith. Let us lean down before Christ, present in our impoverished brothers and sisters, allowing them to experience the closeness of God, Who embraces all with His endless mercy and unconditional love. Let us greet with carols our soldiers, wherever they may be—in their homes, having fulfilled their sacred duty to defend their country, in their military units, at the front. Let us visit those who were wounded in battle, let us receive into our hearts the pain of the poor and the needy, for in doing so we will receive Christ with the Most Holy Family, enriching our own homes, our families, and the society we live in with endless divine treasures, “where neither moth nor rust destroys and where thieves do not break in and steal” (Mt 6:20). This is what the Holy Church encourages us to do in singing: “Let us meet Him with pure hearts and with good works. Let us prepare ourselves now through the Holy Spirit to greet Him who is coming to His own people as He himself had willed. He is being born in Bethlehem, so that through His compassion He might bring back all of those who were exiled from life in Paradise” (Sunday before the Nativity, Stikhera from Vespers).

Dear Brothers and Sisters, with a sincere heart I wish each of you, from the youngest to the oldest, from the richest in Divine gifts to the poorest, in Ukraine and abroad—the true joy of children of God, a tasty kutia, a Christmas full of cheer, and a happy, peaceful, and blessed New Year!

Christ is born! Glorify Him!

† **SVIATOSLAV**

*Given in Kyiv
at the Patriarchal Cathedral of the Resurrection of Christ,
on the day of the Venerable Martyr Stephen the Younger and the Holy Martyr Irenarchus,
the 11th of December (28th of November) in the 2017th Year of our Lord*

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

**Високопреосвященним і Преосвященним Архієпископам та Митрополитам,
боголюбивим єпископам, всесечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі сущим**

*Ви ж знаєте ласку Господа нашого Ісуса Христа,
що задля вас став бідним, будучи багатим, щоб ви його вбожеством розбагатіли.
2 Кор. 8, 9*

Христос рождається! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Сьогодні ми знову ділимося невимовною радістю святого Різдва, яка наповнює серце кожного віруючого. Божий Син став одним із нас, взявши собі за матір Діву з Назарета. Син предвічного і всемогутнього Бога, Творця всього видимого і невидимого, народився в бідному вертепі та особисто зазнав всієї людської нужди. Це не тільки історичний факт, подія давно минулих років, а й наша дійсність. У цій події, що сталася у Вифлеємі Юдейському понад дві тисячі років тому, ми пізнаємо безмежну Божу любов до всього роду людського на всі часи: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів. 3, 16).

Споглядаючи новонародженого Спасителя в бідному вертепі, у яслах на сіні, ми відчуваємо, наскільки Божя мудрість перевершує мудрість людську. У світлі різдвяної зорі сила, слава і багатство, що походять від людини, виглядають порожніми, минуцими та малозначущими. Христос, Син Божий, задля нас став убогим і немичним, відмовився від небесної слави, щоб народитися як останній серед людей – нужденним, що немає де голови приклонити, як співає наша колядка: «...не в царській палаті, а поміж бидляти...» Він задля нас «стає бідним, будучи багатим, щоб ми Його вбожеством розбагатіли» (пор. 2 Кор. 8, 9). Приймаючи людську нужду і неміч на себе, Син Божий підносить убогу людину до Господньої величі. Примітно, що саме вбогі пастушки в околицях Вифлеєма стали першими адресатами цієї спасенної благовісті, яку і нам сьогодні сповіщає ангел Господній: «"І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах". І вмить пристала до ангела велика сила небесного війська, що хвалила Бога й промовляла: "Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання"» (Лк. 2, 12-13). У Різдві немов відбувається обмін дарами: Бог сходить із неба на землю, щоб людина вийшла на небо; Син Божий стає вбогим, щоб збагатити людину.

Коли нині живемо у світі, де жадоба матеріального збагачення нерідко переростає, за словами Святішого Отця Франциска, у «нове ідолопоклонство грошам», а в «економіці проявляється великий брак уваги до людини, що зводить людську істоту лише до однієї з її потреб – споживання» (Радість Євангелія, 55), ангел Різдва скеровує своє послання саме до вбогих і закликає їх, а разом і нас прославити Бога, в якому вміщене справжнє і вічне багатство людини. Будучи з'єднаними з Христом, «в якому сховані усі скарби мудрості і знання» (Кол. 2, 3), християни постають перед світом «як бідні, які багатьох збагачують; як ті, що нічого не мають, а все посідають!» (пор. 2 Кор. 6, 10). І ось у Різдві те багатство – життя з Богом і в Бозі – приходить до нас і стає джерелом нашої радості і надії, якими ми обдаровуємо одне одного.

Попри злидні і випробування сьогодення, маємо визнати, що насправді існують різні види бідності – духовна, культурна, освітня, цивілізаційна і аж тоді – матеріальна. Убозтво сучасного світу частіше має не матеріальний, а духовний характер. Нинішні «скоробагатки» в Україні переважно є бідніші – і духовно, і культурно – за жебраків. І ця духовна убогість, тобто віддаленість сильних цього світу від Бога, нерідко спричиняє соціальну несправедливість, згубне використання влади, корупцію та зловживання ресурсами, даними для загального блага.

У такій ситуації не достатньо, щоб багаті призначили частину крихт зі свого стола як певну допомогу убогим. Потрібна переміна людського серця, яке допустило б до себе Боже світло і Божу благодать. Бо хто

вважає себе рятівником бідних, а не несе Бога - той пропонує порожні ідеології, які лише використовують злидні людини з політичною метою і, насправді, не здатні їх усунути. За таких обставин бідні ставатимуть ще біднішими, а багаті далі наживатимуться. Лише той, хто стане багатим Богом, зможе преобразити власне життя та сприяти побудові справедливого суспільства, у центрі якого стоятиме людина, а не прибуток; загальне добро, а не егоїстичні інтереси окремих груп чи кланів.

У Різдві Христос нас усіх робить багатими, насичує і підносить з усіх видів бідності, бо Він народжується у Вифлеємі для того, щоб кожну людину зробити своїм братом чи своєю сестрою – дитиною Божою, учасником вічних Божих благ. Ось чому Різдво – свято загальнолюдської солідарності, коли особа не багата, позбавлена «золота-дарів» цього світу, збагачує багатьох своїх ближніх «ціннішим даром» – «вірою серця і щирою любов'ю», як про це співаємо в наших колядках.

Дорогі в Христі! Щоб гідно святкувати Різдво, ділімося з убогими – всякого виду бідності – тим багатством, яке ми, віруючі люди, посідаємо, насамперед духовними дарами, а відтак і матеріальними благами. Нехай прадідівська коляда, яка вітає Царя в бідному вертепі, буде для нас Божим заповітом наближатися до вбогих і збагачувати їх скарбами нашої святої віри. Похилиймося над Христом, присутнім у наших нужденних братах і сестрах, даючи їм відчутти близькість Бога, який огортає кожного своїм безмежним милосердям і своєю безумовною любов'ю. Завітаймо з колядою до наших воїнів у місцях їхнього перебування – чи то в домівках, до яких вони повернулися після виконали святого обов'язку захисту Батьківщини, чи у військових частинах, чи на фронті. Навідаймося до постраждалих від бойових дій, приймімо до свого серця біль убогого та потребуючого – так ми приймемо Христа із Пресвятою родиною, збагатимо наш дім, родину та суспільство невичерпними Божими скарбами, «яких ані міль не точить, ані злодії не викрадають» (Мт. 6, 19-20). До цього кличе нас свята Церква, коли співає: «Приготуймося нині духом і поспішімось зустрінути чистими очима і добрими ділами Того, хто своїм чудесним народженням схотів прийти до своїх. Він народжується у Вифлеємі, щоб нас, позбавлених райського життя, зі свого милосердя, знову до нього ввести» (Стихира з Вечірні Неділі перед Різдвом).

Дорогі браття і сестри, зі щирого серця бажаю кожному з вас, від наймолодшого до найстаршого, від найбагатшого на Божі дари до найбіднішого, в Україні і на поселеннях, справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого, мирного і благословенного нового року!

Христос рождається! Славимо Його!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
в день Святих преподобномученика Стефана Нового та мученика Іринарха,
11 грудня 2017 року Божого

Sunday offering for December 10

Amount	Number
\$5.00	1
\$15.00	1
\$20.00	3
\$30.00	1
\$40.00	2
\$50.00	2
\$90.00	1
\$100.00	1
\$105.00	1
\$120.00	1
\$300.00	1
<u>\$500.00</u>	<u>1</u>
\$1565.00	

Parishioner Total: \$1545.00

Visitor Total: \$20.00

Average / parish household (43): \$19.81

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$655.00>

Sunday offering for December 17

Amount	Number
\$10.00	1
\$20.00	7
\$25.00	1
\$30.00	1
\$40.00	3
\$50.00	1
\$53.00	1 (loose)
\$75.00	1
\$100.00	1
\$105.00	1
\$250.00	1
<u>\$300.00</u>	<u>1</u>
\$1258.00	

Parishioner Total: \$1193.00

Visitor Total: \$65.00

Average / parish household (43): \$15.29

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1,007.00>

Upcoming Events:

- JANUARY 6** – THEOPHANY OF OUR LORD
- JANUARY 21** – SUNDAY OF THE PUBLICAN AND PHARISEE
- JANUARY 28** – SUNDAY OF THE PRODIGAL SON
- FEBRUARY 4** – SUNDAY OF THE LAST JUDGMENT (MEATFARE)
- FEBRUARY 11** – SUNDAY OF THE EXPULSION FROM PARADISE (CHEESEFARE)
CHEESY POTLUCK
FORGIVENESS VESPERS
- FEBRUARY 12** – FIRST DAY OF THE GREAT FAST (LENT)

Offerings to the Church:

- Your offerings: 1) help the Church fulfill her work; 2) help you grow in Christ. Offerings are a matter of faith not just finances.
- The Lord says: “Where your treasure is, there your heart will be also” (Matthew 6:21,) teaching us: 1) that what we spend our money on indicates what is important to us, and 2) offering our money to the Lord and the poor can help us change our hearts.

PARISH COMMITTEES FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Remember Your Dignity

Dearly beloved, today our Savior is born; let us rejoice. Sadness should have no place on the birthday of life. The fear of death has been swallowed up; life brings us joy with the promise of eternal happiness.

No one is shut out from this joy; all share the same reason for rejoicing. Our Lord, victor over sin and death, finding no man free from sin, came to free us all. Let the saint rejoice as he sees the palm of victory at hand. Let the sinner be glad as he receives the offer of forgiveness. Let the pagan take courage as he is summoned to life.

In the fullness of time, chosen in the unfathomable depths of God's wisdom, the Son of God took for Himself our common humanity in order to reconcile it with its creator. He came to overthrow the devil, the origin of death, in that very nature by which he had overthrown mankind.

And so at the birth of our Lord the angels sing in joy: Glory to God in the highest, and they pro-

claim peace to his people on earth as they see the heavenly Jerusalem being built from all the nations of the world. When the angels on high are so exultant at this marvelous work of God's goodness, what joy should it not bring to the lowly hearts of men?

Christian, remember your dignity, and now that you share in God's own nature, do not return by sin to your former base condition. Bear in mind who is your head and of whose body you are a member. Do not forget that you have been rescued from the power of darkness and brought into the light of God's kingdom.

Through the Sacrament of Baptism you have become a temple of the Holy Spirit. Do not drive away so great a guest by evil conduct and become again a slave to the devil, for your liberty was bought by the blood of Christ.

St. Leo the Great

Visit www.ecpubs.com for more publications.